

Autor: Organon

Saddám Husajn, jeho režim a Američany vedená invaze do Iráku z roku 2003 se znovu stali tématem zapálené veřejné debaty. Může za to zveřejnění Chilcotovy zprávy, chvála opatrně zaznívající v poslední době na Husajnovu adresu i pokračující teroristické útoky v Evropě a na Západě. Neokonzervativci a levice se v této výměně stávají nepravděpodobnými spojenci a na světlo znovu vycházejí lži a polopravdy o Saddámu Husajnovi i jeho vládě. Některé z nich se v tomto článku pokusím uvést na pravou míru

Saddám Husajn (1937-2006) byl vlivnou postavou irácké politické scény už od převratu z roku 1968, kterým se dostala k moci **Socialistická strana arabské obrody** – Baas. Roku 1979 se pak stal prezidentem země. V roce 1990, po selhání diplomatických řešení, vpadla jeho vojska do Kuvajtu, odkud je však Američané vyhnali. Roku 2003 byl po porážce ve válce s novou, Američany vedenou, koalicí svržen a po procesu zavánějším lynčem koncem roku 2006 popraven.

Nedávná chvála na Husajnovu adresu za úspěchy v boji proti terorismu i schopnost udržet Irák pohromadě vyvolala pobouřené reakce liberálů i neokonzervativců. V červenci 2016 byla také zveřejněna zpráva Chilcotovy komise shrnující výsledky vyšetřování války v Iráku, a přestože se jí okamžitě „chytla“ levice a využila její závěry k podpoře svých argumentů, obsahuje dokument cenné poznatky a detaily také pro nacionalisty.

Řada kritiků hledání pozitiv na Husajnově vládě zdůrazňovala, že Irák se ocitl na americkém seznamu „států podporujících terorismus“ nikoliv jednou, ale hned dvakrát – roku 1979 a následně 1990. Nejspíš se tím snaží říci, že Saddámův Irák nebyl nepřítelem a obětí, ale naopak sponzorem terorismu. Ve skutečnosti se ale země na seznam nedostala proto, že by podporovala terorismus, ale protože se její vnitřní i zahraniční politika rozcházela s americkými cíli v oblasti.

Poprvé – v roce 1979 – americké orgány přidaly Irák na seznam kvůli převratu, kterým se Husajn dostal do prezidentského úřadu. Jako doklad (ne)promyšlenosti rozhodnutí může posloužit i fakt, že když jen o rok později rozpoutal s americkou podporou Irák válku proti svému iránskému sousedovi, rychle a v tichosti byl ze seznamu odstraněn. Znovu se tam dostal, protože obsazením Kuvajtu narušil americké zájmy v regionu.

To si na Západě uvědomuje málokdo, a ještě méně lidí chápe důvody, proč vlastně Irák svého menšího souseda obsadil. Ke konci 80. let vrávoral Irák pod tíhou válečných dluhů; kvůli Američany podporované válce si musel vzít půjčky od Západu i Kuvajtu. Irák se pokusil u spolku OPEC vyjednat zvýšení cen ropy, aby tak mohl splatit své dluhy. Kuvajt nejen že odmítl – navíc i zaplavil trh svou ropou, ceny poklesly a to ohrožovalo křehké irácké hospodářství.

Existuje také mnoho důkazů, že Kuvajt provozoval tzv. „šikmé vrty,“ kdy těžbou *de facto* kradl iráckou ropu. Iráčané to považovali za hospodářskou válku a loupež. 1]

V létě roku 1990, měsíc před iráckou invazí do Kuvajtu, američtí představitelé na setkání s iráckou vládou naznačili, že Spojené státy by do případného irácko-kuvajtského konfliktu nezasahovaly. Americká vyslankyně v Iráku April Glaspieová v červenci Saddámovi řekla, že USA na tento konflikt „nemají názor.“ Saddám Husajn si to pochopitelně vyložil jako ujištění, že USA jsou a zůstanou neutrální a pokud by Irák na Kuvajt zaútočil, nehodlají nijak zasahovat.

Skutečná americká reakce se však s tou naznačovanou americkou velvyslankyní v Iráku ostře rozcházela. Američané se proti invazi kategoricky ohradili a požadovali stažení iráckých vojsk. Za těchto okolností se tedy Irák **podruhé** ocitl na americkém seznamu států podporujících terorismus. Přes sliby americké vyslankyně v Iráku Glaspieové Saddámu Husajnovi irácká invaze americkou vládu rozlítla. 2]

Irácký vpád sice mohl být v rozporu s americkými zájmy v oblasti, ale rozhodně nešlo o akt terorismu nebo doklad jeho podpory. Irák byl na seznam umístěn za trest. 3]

V té době právě končila Studená válka a zdálo se, že ustupuje i hrozba islámského fundamentalismu, takže užitečnost Saddámova Iráku coby hráze proti komunismu i islamismu značně poklesla. 4] Neokonzervativní plánovači chtěli zachovat NATO coby **garanta bezpečnosti Izraele** i jako **záštitu proti novým výzvám „demokracii.“** Z nedávného spojení se tak rychle stal trn v patě. O deset let později využil Paul Wolfowitz útoky z 11. září k prosazení invaze do Iráku. Ve „Fázi dvě“ Zprávy o vyšetřování útoků z 11. září Colin Powell

říká:

„Paul [židovský tvůrce „Wolfowitzovy doktríny“] vždy vnímal Irák jako problém, s nímž je třeba se nějak vypořádat,“ řekl nám Powell. „A jako jednu z cest vnímal využít tuto událost (11. září) jako nástroj k vyřešení iráckého problému.“

Co přesně byl tento „irácký problém?“ V letech 1989-1991 končila Studená válka a Spojené státy musely hledat nové směřování své zahraniční politiky. S neustále rostoucím významem Izraele a jeho zájmů se z velmi nedávného spojence Iráku stala přítěž. Saddám Husajn podporoval Palestince a vždy vystupoval proti izraelskému vlivu v oblasti. Toto, nikoliv údajná podpora terorismu či teroristům, bylo skutečným jádrem „iráckého problému.“ 5]

Když na chvíli odložíme legitimní historické otázky o kořenech a kontextu 11. září, Wolfowitz útoky využil k obhajobě invaze do Iráku. Mezi útoky z 11. září a Saddámovým Irákem neexistovalo žádné věrohodné spojení. Wolfowitz však režim vnímal jako trvalou hrozbu Izraeli a hodlal využít rozhořčení Američanů z útoků k protlačení války v Iráku. O totéž usiloval i izraelský premiér Netanjahu. Nakonec se jim to povedlo a proizraelská lobby tak dostala svou vysněnou válku.

Řada dalších článků, zesměšňujících projevy chvály k Husajnovi, pak především protěžovala názory jen jedné strany. Palestinci i Izraelci se dopouštějí zvěrstev, ale jen činy Palestinců jsou označovány za „terorismus“ – krádeže palestinské půdy, vraždy palestinských dětí, žen a starců a další izraelské akty krutosti s americkou spoluúčastí však nikoliv. Tento narativ ovládají neokonzervativci, a tak kritika Izraele zaznívá jedině ze stran americké levice a paleokonzervativní pravice.

Opakovaně bývá zmiňována i Saddáмова podpora Palestinců, včetně pomoci rodinám „sebevražedných atentátníků,“ útočících na izraelské cíle. Počítá se americká spoluúčast na izraelských zvěrstvech jako podpora „terorismu“ – nebo by oběťmi museli být Izraelci? Možná, že nakonec přece jen jde o podporu obou opačných stran vleklého konfliktu.

V nedávno publikovaných člancích autoři dokonce znovu vytáhli pokus o atentát na prezidenta G. H. W. Bushe během jeho návštěvy Kuvajtu v dubnu 1993. Po zatčení a výslechu podezřelých kuvajtské bezpečnostní složky oznámily, že se pachatelé přiznali k jednání podle příkazů iráckých bezpečnostních složek. Celá historika ale působí obtížně uvěřitelným dojmem. Podezřelí později svá „doznání“ vzali zpět s tím, že byli mučeni. V článku Patricka Cockburna „Skutečně Irák plánoval atentát na Bushe?“ (The Independent, 3. července 1993) si autor všímá:

Mnozí ve Washingtonu, především v Pentagonu, o tom měli své pochybnosti. Kuvajtské výslechové metody prý výpovědi naprosto znehodnotily... Nepřímo tím tedy potvrdili, že 14 mužů bylo mučeno, přestože FBI, která je vyslýchala později,

to popřela... Samotné soudní řízení začalo v silně hlídané soudní budově 5. června, kdy obviněné kromě policie poprvé viděl také někdo jiný.

Součástí oficiální verze jsou tedy i tato „doznání“ získaná kuvajtským režimem s touhou pomstít se sousedovi. K přijetí celého falešného narativu musí člověk uznat **absurdní premisy**. Jak uzavírá autor článku, „jen těžko lze brát vážně“ myšlenku, že Saddám Husajn skutečně nařídil útok. 6] Plán byl amatérský a jedním z „vůdců“ byl šíitský muslim, účastník povstání proti Saddámovu sunity vedeného režimu. 7]

Když po dobytí Iráku roku 2003 vojáci koalice pečlivě procházeli irácké vládní dokumenty, nenašel se žádný záznam dokazující Husajnov údajný podíl na tomto spiknutí.

Nekonečný přívál překroucených, zavádějících a nepodložených obvinění Saddáma Husajna nám připomíná, jak chabé zdůvodnění jeho odstranění v letech 2002-3 vlastně bylo, stejně jako hyperboly a emocionální apely, o něž se opíralo. Typickým příkladem budiž **neohrabané a dětinské prohlášení** prezidenta Bushe ml., když se nechal slyšet, že Husajn je „ten chlápek, který se mi pokusil zabít tátu.“ Výsledkem bylo bahno zmatených odůvodnění.

Často jen implicitně naznačeným ideologickým odůvodněním války byla přímá analogie s 2. světovou válkou, plná přirovnání Husajna k Hitlerovi. V roce 2006 nazval Donald Rumsfeld iráckou válku americkým bojem proti „novému typu fašismu.“ 8] Někteří intelektuálové se k tomuto myšlenkovému výtvaru připojili, mj. Christopher Hitchens. Ten barvitě vykresloval hrůzy „islamofašismu“ a roku 2009 uspořádal konferenci, na níž označil převrat z roku 1979 za „fašistický.“

Stále častěji se také coby ospravedlnění objevuje „genocida“. V jednom článku Kurdové vyjadřují svou vděčnost za iráckou válku, protože předešla „genocidě“ kurdského národa. Jinde zase autor obviňuje režim ze spáchání genocid (množné číslo) na iráckém lidu. V „Znovu se píše rok 2003...“ autor předpovídá minulou budoucnost:

„Muselo dojít k nějaké formě mezinárodní vojenské intervence za účelem zastavení Saddáma Husajna, ***bud' před genocidou, nebo až po jejím spáchání.***“

Jako by nestačilo, že si pro svá obvinění autoři pomáhají alternativní historií, navzdory dech beroucímu pokrytectví rozšiřují také obvinění, že Husajn „poskytoval útočiště“ teroristům. Židovský válečný zločinec a stalinský terorista Salomon Morel našel bezpečné útočiště v Izraeli, který opakovaně odmítal polské požadavky na vydání. Morel, vrah a trýznitel válečných zajatců i civilistů, dožil v klidu a pohodlí svého telavivského domova.

A pak tu máme i incident s útokem na americkou loď USS *Liberty*, kdy se Izraelci pokusili potopit americkou loď (zabili při tom 34 amerických občanů) a z agrese obvinili nepřítele

Izraele – Egypt. Americká vláda celou aféru z ohledů na pověst Izraele **záměrně ututlala.** 9]

K dědictví Saddáma Husajna se přistupuje se zjednodušujícím filtrem nekonečných ukrutností, bez jediné zmínky o jeho pozitivních výsledcích. A **když už se na ně vzpomene**, obvykle se chvála omezuje na relativní funkčnost země, vztahy se Západem a prospěch americkým zájmům. Husajnův režim však dosáhl i svých vlastních úspěchů a jednou z možností, jak nově nastavit mantinely debaty, je podívat se blíže právě na ně.

Saddám Husajn se stal prezidentem v roce 1979, ale už během 70. let byl hlavní hybnou silou budování Iráku coby národa se slušnou úrovní prosperity, blahobytu a nezávislosti. Neměli bychom zapomínat ani na geopolitický kontext vzniku Iráku coby moderního národa po zhroutilí Britského impéria i jeho vlivu na Blízkém východě, kde dlouho hrálo nejdůležitější úlohu.

Před nástupem Saddáma Husajna byl Irák negramotnou a zbídačelou zemí. Husajn byl **odhodlaný svůj národ z této bídy pozvednout.** Mimo jiné zavedl četné vzdělávací iniciativy včetně „Národní kampaně za vymýcení negramotnosti“ a programu „Povinného vzdělání zdarma.“ Tyto kroky skutečně výrazně zvýšily gramotnost a vedly ke zlepšení života stovek tisíc Iráčanů

Husajn měl v této oblasti takové úspěchy, že dokonce od organizace UNESCO **dostal ocenění** za zvýšení míry gramotnosti a životní úrovně. 10]

Nádavkem ke gramotnosti, zvyšování životní úrovně a nejrůznějším sociálním výtokyům využil Saddám Husajn příjmů z prodeje ropy k navýšení dostupnosti základních služeb jako elektřina ve městech, kde do té doby nebyla k dispozici. Zaručil také peníze a státní podporu rodinám iráckých vojáků a úředníků. Během 70. a 80. let minulého století kvalita života v zemi rostla:

V průběhu 70. let, během relativně klidného meziobdobí, v němž byl coby pravá ruka slabého prezidenta skutečným vládcem země, byly uskutečněny tucty ambiciózních infrastrukturních projektů: vznikla prvotřídní síť dálnic, distribuce energie a sociálních služeb. V sousedních zemích se následkem ropného boomu rozbujela okázalá spotřeba a vznikla vrstva miliardářů. Iráčané však mohli právem tvrdit, že v jejich zemi bylo nerostné bohatství využito k vytvoření široké, nemovitosti vlastníci střední třídy, jejímž symbolem se staly „brazily,“ Volkswageny se základní výbavou, **zakoupené za miliony dolarů z Brazílie.** Štědrá státní podpora pozvedla z nejhorší nouze i ty nejchudší. Korupce v podstatě neexistovala. 11]

Husajn podporoval také umění a kulturu. Za jeho vlády byl sponzorován balet, tanec i propagace kulturní gramotnosti nebo hudební výchova. 12] Zčásti to můžeme vidět i v dokumentu „**Jaký byl skutečně život v Saddámově Iráku?**“

Saddámův režim také garantoval stabilitu a bezpečnost, což – jak ukazuje pokračující neklid na Blízkém východě – zdaleka není samozřejmostí. Pod jeho vládou došlo ke sjednocení křesťanů, muslimů a Židů, a přestože se k jednotlivým náboženským skupinám ve své zemi choval snášenlivě, tvrdě potlačoval náboženské konflikty. V roce 2006 po ostudném procesu a popravě Saddáma Husajna. iráčtí křesťané, s nimiž udělala televize Al-Džazíra rozhovor, o odsouzeném řekli: „Byli jsme z toho zdrceni.“

Neochotu přiznat Saddámovu režimu sebemenší pozitiva doplňuje i neustálé vykreslování určitých negativních rysů jeho osobnosti, přestože ty zdaleka nebyly jeho jedinými vlastnostmi.

Jeden příklad za všechny: Saddáma Husajna mnozí vlebili pro jeho štědrost. V roce 1980 mu reverend Jacob Yasso z chaldejské farnosti Nejsvětějšího srdce Ježíšova v Detroitu pogrataloval k získání prezidentského úřadu. Když se Husajn později dozvěděl, že jeho církev je zadlužená, nabídl se dluh sám zaplatit. Starosta Detroitu Coleman Young byl tímto činem natolik dojat, že dovolil reverendu Yassovi propůjčit Saddámu Husajnovi klíče od města. 13]

Podle reverenda projevila svou štědrost mnoha náboženským skupinám po celém světě: „Byl to velice přívětivý člověk; velice štědrý...“ a „velmi laskavý ke křesťanům.“

*Detroitská **Sedmá míle** (část zvaná Chaldean Town) o které Eminem nic nenatočil.*

Husajn uměl ale být i velice pokorný a pohostinný. Roku 1981 financoval film *Clash of Loyalties* v hlavní roli s britským hercem Oliverem Reedem. Natáčení bylo velice namáhavé a řada scén se musela točit znovu a znovu. Reed byl znám svými opileckými eskapádami, které zkoušely míru trpělivosti všech zúčastněných. Přesto ho Saddám pozval jako hosta na večeři, po jejímž skončení mu řekl: „Pane Reede, doufám, že jsem vás příliš nenudil.“ 14]

Husajn byl i plodný spisovatel. Napsal čtyři romány: *Zabíba a král*, *Nedobytná pevnost*, *Lidé a město* a *Táhněte, démoni!*. Ve své poslední básni „Osvobodte svoji duši“, kterou napsal v cele smrti, se obracel na irácký národ.

Těchto několik detailů spolu s dalšími informacemi o Saddámu Husajnovi a jeho režimu vytvářejí mnohem plastičtější obraz reality jeho vztahu s USA a jeho místa v knize dějin. Oficiální výklad, který mu přisuzuje přehnaně zjednodušenou úlohu prostou všech pozitiv, skutečnost pokřivuje. Články napadající projevy uznání Saddámovu Husajnovi využívají této „verze“ událostí a znovu a znovu vdechují život obnošeným mýtům, lžím a dezinformacím.

Saddám Husajn byl synem Iráku a jeho režim byl přirozeným projevem dějin země, již chtěl sjednotit, zajistit jí suverenitu a jejímuž lidu přinesl nezanedbatelnou úroveň prosperity a stability. Jeho Irák **nepředstavoval hrozbu** Spojeným státům, ale byl trnem v oku některým složkám americké a izraelské vlády, které se ho snažily odstranit. Nakonec byl také silami, které zničily i bezpočet dalších podobě smýšlejících, skutečně přemožen.

Poznámky:

Šikmé vrty „vysávají“ ropná naleziště pod územím sousední země. John K. Cooley, „It’s Time to Think Straight About Saddam,“ 1997, *New York Times*. Izrael navíc pohrozil v reakci na jakýkoliv útok proti Kuvajtu napadnout Irák.

2. K debatě o kontextu Wolfowitzovy doktríny viz první polovinu mého příspěvku „Unjustified Claims Regarding Islamism and Fascism,“

3. Lionel Beehner ve svém článku, „What good is a terrorism list?“ tvrdí, že: „Seznam zemí podporujících terorismus“ existuje výhradně k potrestání nepřátelsky naladěných zemí, nikoliv k tomu zabránit jim v podpoře terorismu. Zařazení na něj omezuje velikost a skladbu vojenské a hospodářské pomoci i další finanční transakce, které může země navazovat s americkými občany. Slib odstranění země z tohoto seznamu slouží jako pomyslný cukr k biči sankcí.

4. Mj. to ukazuje i dokument „Saddam Hussein - The Truth.“

5. Viz článek IHR „Iraq: A War for Israel“ a „Iraq was invaded to secure Israel“ pro další odkazy a citace.

6. Viz také „Plot by Baghdad to Assassinate Bush is Questioned,“ 1993, *New York Times*.

Viz také tento článek.

8. Po Saddámově pádu se Rumsfeld dále chvástal, že „Saddám Husajn konečně zaujal své pravoplatné místo po boku Hitlera, Stalina, Lenina a Ceaucescu v pantheonu padlých brutálních diktátorů a irácký lid nastoupil cestu ke svobodě...“

9. Pro širší kontext, viz následující články IHR: „Israeli Attack on USS Liberty Was No Accident“ and „Israel’s ‚Knife in the Back‘ Against America. “

10. Viz heslo „Saddám Husajn“ na *Spartacus International*.
11. „Saddam Hussein: The Blundering Dictator, “ 2007, *The Economist*.
12. Husajnovy snahy pozvednout intelektuální a kulturní úroveň své země neměly v Iráku ani většině zemí regionu konkurenci.
13. Sue Chan, „Guess who got the key to Detroit? “ 2003, *CBS News*.
14. Film *Clash of Loyalties* je volně dostupný, můžete jej najít [zde](#).

Viz také následující: Právník hájící Saddáma Ramsey Clark: „In Defense of Saddam Hussein“; Jude Wanniski, „In Defense of Saddam Hussein“; dokument PBS, „The War Behind Closed Doors“ a jeho recenzi.

Úvaha *In Defense of Saddam Hussein and His Regime* vyšla na stránkách *The Ur-Fascist Endeavor* 28. července 2016.